У цьому номері

★ *Про полтавсько-житомирський секрет непросихаючого чорнила. (Стор. 3).*

★ *Як з електроутюга зробити рубель та качалку.(Стор.4).*

★ *Перець у дорозі: в Кривому Розі. Нотатки про будівельні непорядки. (Стор. 4—5).*

★ *„Боевой карандаш" в гостях у Перця. (Стор. 6—7).*

★ *Патентований паразит під маскою кустаря. (Стор. 10).*

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ОСТАННЯ НОВИНКА КОНСТРУКТОРСЬКОГО БЮРО ПЕРЦЯ

Годинник — екстра! Точний хід!
Модель надійна і нова!
Цю штучку тим придбати слід,
Хто просипати звик жнива.

перець

№ 13 (432). РІК ВИДАННЯ XX Ціна 1 крб. КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1960

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Кожного разу, коли секундна стрілка на годиннику завершує свій шлях, міста і села країни одержують п'ять нових квартир. За семирічку їх збудують 15 мільйонів.

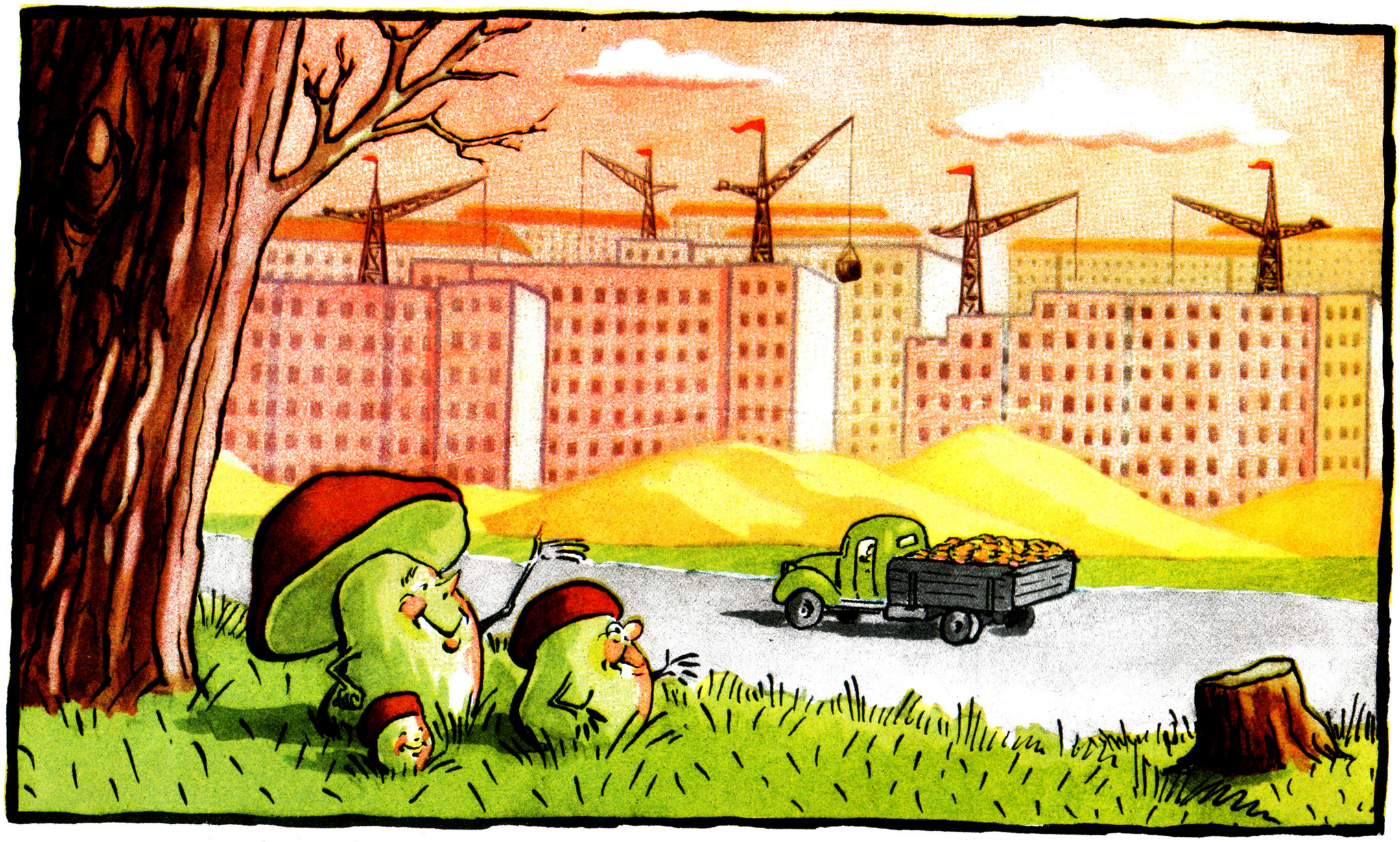

— Вони справді ростуть, як гриби!..

perec-ua.
perec-ua.

НЕ В ФОРМІ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Сьогодні мене садіть тільки на самохідний комбайн!..

Козятинський пшикороб

Ходять чутки, ніби в Козятинському райпромкомбінаті (на Вінниччині) зараз є вакантне місце на посаду того коваля, що вміє змайструвати пшик. Дивного в цьому нічого немає. Коваль такий був майстром своєї справи. Бодай пшик, а вмів зробити. Що ж до козятинських майстрів, то їм і пшик не вдається.

Почнемо з того, що не повезло райпромкомбінатові з керівними кадрами. Очолював Складньов, довго не втримався. Очолив Славута, спіймався на дрібній крадіжці — вигнали.

Нарешті, як-то кажуть, взяв «бразди» в свої руки Іван Тихонович Малий. Спочатку все йшло ніби як слід. Ініціативи у Малого виявилося дуже багато. Мріяв він про виготовлення продукції з маркою «Made in Козятин».

Байдуже, яка продукція, аби марка була. Підтримали Малого, допомогли втілити ідеї. Почали на комбінаті виготовляти гіпсоблоки. Навіть устаткування було придбане відповідне. Гіпсоблоки не витанцювались.

— Не вийшли блоки, спробуємо свої сили на виготовленні дитячих поливальниць!

Наклепано поливальниць було чимало. Фарбували їх, квіточками розцяцьковували. Доцяцькувалися до того, що продукція заплуталася у торговій мережі. Ніяк до покупця вирватись не може. Дорослі плюються, діти відвертаються і кажуть: «бека!»

Гірко заплакали гроші: даремно витрачено покрівельне залізо.

Іван Тихонович і оком не кліпнув:

— Не хочуть покупці поливати квіточки, ми їх примусимо носити наші кепки. Налагодимо серійний випуск головних уборів.

Знову невдача. Коли б споживачі Козятина та його околиць сподівалися на продукцію Івана Тихоновича Малого, довіку б їм ходити простоволосими. Не витанцювалися кепки, але ентузіазму у Малого не поменшало.

Весь той ентузіазм було кинуто на виготовлення духовок. Духовки не витанцювались, взялися за черепицю. Ентузіазм бачили всі, а побачити черепицю не пощастило нікому.

Маловіри почали сумніватися, чи є ще у Івана Тихоновича яка ідейка в запасі. Сумнівалися вони даремно, бо Малий зробив офіціальну заяву працівникам облмісцевпрому:

— Козятинський райпромкомбінат готовий до випуску гумового взуття. Не вистачає дрібниці: треба збудувати фабрику.

Знайшлися у Вінницькому облмісцевпромі діячі, які дуже міцно схопилися за ідею Малого. Однією рукою трималися за ідею, а другою відрахували Малому два мільйони.

— Бери, будуй фабрику і викидай у торгову мережу калоші.

Калоші не викидалися, поки що викинулися на вітер гроші. Зламали стіни старого приміщення, заклали новий фундамент, возили каміння, спорудили спеціальну електростанцію. Вскочила вона у сто сімдесят сім тисяч карбованців, на таку ж суму накупили й устаткування. Приїхали з Вінниці спеціалісти і втішили: електростанція малопотужна, устаткування не потягне.

— Законсервуйте поки що, — порадили Іванові Тихоновичу в облмісцевпромі, — дідько її не візьме, хай постоїть.

Іван Тихонович так і зробив, тим більше, що на той час він був обтяжений іншими турботами: заходився власний дім будувати.

Це будівництво він не збирався законсервувати, і посувалося воно на диво швидко. Через якийсь там час запитали у Малого:

— А як фабрика?

— І фабрика буде, і марка наша буде.

Знову минув час. Знову на те ж запитання та ж відповідь. Фабрики нема, калош і гумових чобіт нема, зате є ідеї.

Іван Тихонович Малий почав натякати, що, мовляв, для Козятина калоші «це не номер». Може, що інше вигадати?

Словом, діло наближається до пшику...

Певне, не обійтися Івану Тихоновичу Малому без консультації того коваля пшикороба.

Є. ЦИМБАЛЮК.

ТЕРПІТЬ! КРІПІТЬСЯ!..

У Полтаві плодотворно працює Інститут удосконалення кваліфікації вчителів.

По вулиці Ванцетті, 8, на другому поверсі, у трьох кімнатах оця хороша методично-навчальна інституція розташована...

Розташувалася по такій архітектурній схемі: одна кімната — отака, друга — отакенька, третя — отакусінька.

В отакусінькій ще й секретар-друкарка, ще й бухгалтер, ще й завгосп.

В отакій і отакенькій — п'ятнадцять кабінетів. Чуєте—на три кімнатки п'ятнадцять учбових кабінетів.

Хай нам очей не колють. Таке скажете — один на одному сидять?!

Вірно, ваше спростування правдиве. Один на одного верхи не сідають.

Не стоять і на ногах. Буває, що й стоять, але дотримуються ввічливості: на ногах стоять по черзі.

Курсант сідає, лектор навстоячки лекцію читає. Лектор сідає, курсант на ногах відповідає...

Словом — не будемо фантазувати. Кожен завкабінетом має стільця.

А от що вже до стола, не станемо вигадувати. Стіл — на два, на три кабінети.

Та воно і те сказати: за одним столом досвідом краще ділитися...

— Ви перевіряли — чи ваші дошкільнята під час кіносеансу їдять манну кашу?

— Чого це вам стукнула манна каша?

— У мене ж кабінет кінематографії. Хочу з вами поділитися про поведінку дітей під час кіносеансу.

Кажуть, інститут удосконалення кваліфікації вчителів мають розширити. Ще шість кабінетів додати.

Отже, іде випробування стелі. Кілками об стелю грюкають — чи витримає.

Чи витримає, коли на вервечках почепити ще шість стільців. Ще шість кабінетів!

Прийде курсант, а йому з висоти:

— Тягніть драбину! Лізьте у мій кабінет!

Да!.. Прекрасна оця науково-методична інституція.

Тисячі наших скромних, трудолюбних учителів дякують інститутові. Дякують за його допомогу у педагогічній роботі.

Чому ж інститут у такі сироти потрапив?

Запитайте мене, їй-богу, не знаю.

Знаю, обіцяли дати інститутові приміщення колишнього клубу піонерів. Не дали.

Згодом сказали, — потерпіть. Обласна філармонія вибралася — отам дамо.

Ну й що? Ну й нічого. Пообіцяли й на папері написали.

Написали і в шафу поклали. Хай чорнильце просихає...

І просихає воно, оте чорнило, роками...

Ох, довго сохне... Хороше у нас чорнило виробляють. Напишуть — по дванадцять років не висихає.

. . . . . .

Аналогічна картина з приміщенням Інституту удосконалення кваліфікації вчителів і в місті Житомирі.

Капля в каплю — однаковісінька.

І другий поверх, і два кабінети на один стіл. І три кімнатки.

І вчителям допомагають. І отак самісінько чорнило роками не висихає...

Пишуть — терпіть! Кріпіться!.. Дамо!

Ол. КОВІНЬКА.

ВЕЧІР СПОГАДІВ НА ВГОРОДІ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Колись тут родили отакенні огірки.

Друже Перче!

Подивився б ти на підйомний кран, що стоїть у нас, на заводі, в копровому цеху. Не кран, а богатир! Він може підняти і перенести з місця на місце продукцію вагою в 45 тонн. Але одного він перенести не в силі — зневажливого ставлення до себе. Три роки тому цей кран у нас поставили на ремонт. Поставили й забули. Інколи, правда, біля крана появляються слюсарі, про людське око стукнуть кілька разів по ньому і зникають на рік, на півтора... Отак, чого доброго, можна достукатися до того, що замість крана знайдуть одну лише купу іржі.

Може б, ти, Перче, допоміг підйомному кранові стати «на ноги», а то, сам бачиш, наші заводські керівники дуже важкі на підйом.

П. ВОЙТАНИК.

м. Дніпродзержинськ,
завод ім. Дзержинського.

Тебе, певне, дивує, чому це нашій школі серед літа центрального опалення заманулося. Почекай, введемо тебе у «курс дєла», і ти перестанеш дивуватися.

Міжколгоспна будівельна організація Переяслав-Хмельницького району, очолювана Михайлом Никифоровичем Єрмольєвим, уже третій рік гріє нас обіцянками устаткувати в школі центральне опалення. Діяльність будівельної організації пожвавлюється зимою, серед навчального року. Приходять будівельники, починають колупати стіни та гуркотіти трубами. Починає жевріти в нас надія, що от-от потеплішає. І так три зими підряд.

Отож просимо тебе, Перче, нажени Михайлові Никифоровичу холоду влітку, може, нам тоді взимку тепліше стане.

Г. С. КОЗАЧОК,
директор Пристрімської середньої школи.
Київська область.

Нещастя трапилось зі мною. У мене й без того зубів рідко, а оце ще одного зламав. А як?

Купив у нашій крамниці карамель «Дюшес». Кинув цукерку в рот, стулив щелепи, і аж іскри мені з очей посипалися. У тому «Дюшесі» був гвіздок: правда, невеликий — всього 4,5 сантиметра завдовжки. Добре, що карамель була низькосортна. А якби я взяв першосортну, то там, напевне, знайшовся б добрячий цвях!

Не так уже мені того зуба жаль, як шкодую, що не можу встановити, хто ж саме виробляє оту карамель з залізною начинкою. На обгортці цукерки лише написано: «Карамель Дюшес — Хмельницьке облуправління промпродтоварів».

Отож тільки те й знаю, що в отих «промпродтоварах» є добрячі «майстри» — цвях їм на зуби!

В. ЗАДВОРНИЙ.
с. Копачівка,
Волочиського району,
Хмельницької області.

Ти, безумовно, чув, як люди кажуть, що біда навчить коржі з салом їсти. А знаєш, якої біди треба, щоб навчила борщ з печивом чи тістечками їсти? Не знаєш? Тоді завітай до чайної в с. Петрове, Петрівського району. Тут частенько відвідувачам пропонують вибирати собі страви, які можна їсти без хліба... Але єдиною стравою «на вибір» тут є рисовий суп. І їсти його доводиться з печивом, яке треба купувати в буфеті.

Коли ми зацікавилися, яка ж то біда навчила людей суп з печивом їсти, виявилося, що це дощ, який покропив землицю навколо Петрівської чайної. Керівники чайної так злякалися того дощика, що забули підвезти хліб у чайну.

Подаруй, Перче, керівникам Петрівської райспоживспілки парасольки або плащі. Хай вони наділять цими антидощовими засобами працівників чайної. Може, хоч тоді в чайній завжди буде хліб і, крім рисового супу, з'являться й інші страви.

Б. БЕРТОЛЬД,
міжрайонний контролер Кіровоградського обласного управління зв'язку.

АРИФМЕТИКА

Спробуй, розв'яжи таку задачу.

Літак, який обслуговує лінію Київ—Умань, робить проміжну посадку в Монастирищі. Вартість квитка до Умані — 54 карбованці. Скільки коштує квиток до Монастирища, коли відомо, що цей населений пункт розташований на півсотні кілометрів ближче до Києва, ніж Умань?

Щоб ти, Перче, даремно не сушив собі голови, підкажу: квиток до Монастирища коштує... 75 карбованців.

З якого розрахунку виведено таку ціну,— знають одні лише працівники нашого республіканського територіального управління цивільного повітряного флоту.

Часто кажуть, що літаки «плавають у небесному океані». Очевидно, не тільки літаки, але й люди, які ними з Хрещатика керують, теж плавають. Тільки ж не в «небесному океані», а — в елементарній арифметиці...

В. ДОЛЕЖАН,
студент Київського держуніверситету.

Електроутюг і качалка

На Сумській вулиці в Харкові живуть собі звичайні пенсіонери. От якось стара і каже старому:

— Купи мені електроутюга.

— Добре, у тебе буде новий утюг, — відповів старий і почимчикував до магазину електротоварів, що міститься на площі Рози Люксембург.

— А дайте мені електроутюга.

— Такого механізму у нас немає, — відповів продавець.

— Як це так? А покличте вашого директора.

— І ви про утюги? — сказав директор, вислухавши покупця. — Давно вже їх нема. І на базі не знайдете.

Знизав старий плечима й попрямував до «Головунівермагу». Але там теж почув:

— Електроутюгів немає і не відомо, коли будуть.

Того ж дня настирливий покупець побував у крамницях господарських товарів на Рибній вулиці і на Центральному ринку, обійшов крамниці Кінного базару, та ніде не знайшов навіть поганенького електроутюга.

Уже смеркало, коли стомлений пенсіонер повернувся додому і розповів дружині про свої мандри.

— Не журися, старий, — сказала дружина.— Тут, мабуть, непорозуміння вийшло. Не вірю я, щоб у нашому місті, де роблять турбіни, генератори, тепловози, трактори, та не можна було б знайти такої дрібниці, як електроутюг. До того ж, наше місто здавен-давна славиться на весь Радянський Союз чудовими хемзівськими електроутюгами...

Та й порадила дідові завтра ж піти до начальника міського управління торгівлі Харитона Арсентійовича Шевцова.

Старий так і зробив. Другого дня вранці він зайшов до міського управління торгівлі й натиснув на кнопку електродзвоника. Мовчанка... Вдруге натиснув старий на кнопку — ніякої відповіді. Тоді він почав кулаком гупати в двері. На порозі з'явилася секретарка:

— Вам кого?

— Та того ж, хто так довго не відповідає.

Догадлива секретарка відразу дала вичерпну відповідь:

— Електродзвінок давно зіпсувався. А нового де купиш? Такого товару у жодній крамниці не знайдеш.

Все ж таки добився старий до начальника управління торгівлі і розповів йому про свою біду. А той вислухав та й каже:

— Зайдіть до харківської контори Госпторгу. Вона на вулиці Свердлова, № 57/59. Може, там допоможуть.

— Чи ба — здивувався директор контори Павло Сергійович Терещенко. — Торгувати — це вам не вареники їсти.

Він порився у шухляді, вийняв папку, розгорнув її й почав викладати цифрові дані про те, скільки і яких саме електротоварів планові органи збираються виділити для Харкова, скільки цих товарів Госпторг збирається завезти і т. д.

— Та мені ж не цифри, а електроутюг потрібен, — з болем у серці мовив старий.

Терещенко розвів руками:

— Електроутюги в печінках наших сидять. Нема! Минулого року така ж картина була з електровимикачами. На щастя, учбовий промкомбінат товариства сліпих нас виручив — почав випускати електровимикачі. До того ж, чимало їх підкинули нам Рига і Кемерово. А всі районні промкомбінати міста від випуску такої продукції відбрикуються. А вам я пораджу: зайдіть до керівників управління електротехнічної промисловості раднаргоспу. Адже в їхніх руках всі харківські заводи, що електротовари широкого вжитку випускають.

Уже вечоріло. Але старий пенсіонер розпочав новий рейд. Він піднявся на п'ятий поверх Держпрому і потрапив до кабінету головного інженера управління електротехнічної промисловості Валентина Семеновича Мотейченка. Поздоровкався і зразу ж перейшов до діла. Мотейченко уважно вислухав старого, а далі й каже:

— Дорогий, я вас добре розумію, співчуваю вам, але нічим допомогти не можу. У мене вдома теж немає електроутюга. Купити його в Харкові — це велика проблема.

— То чому ж ви цю проблему не розв'язуєте? Вам же і карти в руки, — ледве стримуючи своє обурення, запитав старий.

У кабінеті лягла мертва тиша. А за хвилину Мотейченко вже радив старому:

— Між іншим, можна і без утюга обійтися. Для того, щоб була «стрілка» на ваших штанях, треба їх рівненько згорнути і покласти на ніч під матрац. «Стрілка» вийде на всі сто!

Що ж було далі? Прийшов старий додому, розповів про все дружині, а вона й каже:

— Ну, що ж, раз іншого виходу немає, роби рубель і качалку.

Посопів старий, але зробив рубель. Точнісінько такий, яким ще наші прадіди орудували. З держака старої лопати вирізав качалку. Тепер, коли треба прасувати білизну, рубель і качалка діють безвідказно.

Чи гарна наша казка?

Г. КАРДАШ.

м. Харків.

Два невдахи

(ЗА СУЧАСНИМ УКРАЇНСЬКИМ ФОЛЬКЛОРОМ)

ЗАЯЧІ СТРАХИ

— Чого ти, Зайчику, слізьми розлився? —
Спитав Їжак з нори. —
Тремтиш і з горя похилився.
Зайчиху хтось здурив?
Чи діток Вовк пожер?
Чи за капустку маку хтось утер?
«Ох, братику! Хай краще б я помер!
Попав у лапи я Лисиці,
Та з остраху узявся боронитися,
Таких мордасів наплескав —
До нових вінників їй буде сниться...
Пропав я, голубе, пропав!»

НЕВПОПАД

В далекий степ тікав Пес навмання.
Й зустрів Коня.
— Куди так, Песику? Змокріла шкура,
Донизу хвіст і голова понура?
— Не говори! Господар напідпитку
Вночі з колгоспу ніс мішок зерна,
А я, дурний, зі сна,
Замість лизнути в литку,
Погавкав і піймав за свитку...
Історія дурна:
Нагнали геть за недогоду,
Тепер — хоч з мосту в воду!

Микита ГОДОВАНЕЦЬ.

ЕХ, РАЗ І ЩЕ РАЗ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Дійсно вірні друзі: третій рік до нас їздять!..

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Батюшко, а який святий допомагає од зубів?

— Свята Варвара великомученица та святий Харлампій, бодай їм лиха година!..

У Криворіжжі, на Роздоріжжі

(ПОДОРОЖ ПЕРЦЯ)

Криворізький басейн! Кривбас! Славний трудовий край. Край натхненної праці і творчого будівництва.

Кривбас узяв новий курс — на збагачення так званої «бідної» залізної руди, величезні поклади якої лежать мало не на поверхні землі.

Про розмах величезного будівництва, що розгорнулося у Кривбасі, найпереконливіше може сказати одна цифра: протягом доби тут освоюється 9 мільйонів карбованців капіталовкладень. Протягом однієї лише доби!

П'ять величезних гірничо-збагачувальних комбінатів повинні стати тут до ладу за семирічку.

Вирішальна сила на цьому велетенському будівництві — молоді робітники, що прибули сюди за путівками комсомолу. Енергійні, готові до трудових подвигів. Їхня натхненна праця гідна героїчних пісень, і чого гріха таїти, — опинившись серед них, я, сатирик, теж мало не переключився на героїку.

Але хлопці, що працюють на будівництві Південного гірничо-збагачувального комбінату № 2 (або ж ПГЗК-2, як його тут нарекли) сказали мені:

— Бери, Перче, в руки мітлу і вимітай усе, що заважає нам працювати. Допомагай, друже, збагачувати!

І став я до роботи.

НЕ БИЙ ЛЕЖАЧОГО...

Цікаві речі можна інколи знайти на будівельному майданчику, пройшовшись по ньому з мітлою в руках.

Під купою битої цегли лежав фанерний щит. Струсивши з нього порох, я прочитав: «Товаришу! Бережи техніку: вона твій надійний помічник!»

«Хороший, розумний заклик, — подумав я, — тільки ж цегла, та ще до того бита, — це, мабуть, не та техніка, яку треба берегти. Краще, мабуть, буде, коли цей щит висітиме на якійсь машині, от хоча б на отому компресорі «ЗІФ-55», що стоїть за горбочком».

Тільки-но почав я ладнати щит до машини, як з-під неї почулося:

— Ой! Хто це?..

Я назвав себе... З-під машини вилізла дівчина і собі відрекомендувалася:

— А я — Терещенко.

— Ви хто — вартова?

Дівчина обурилася:

— Що ти, Перче!.. — Я машиніст компресора. А те, що компресор стоїть без руху, а я мушу його охороняти, то це вже не моя вина. Он пройдись трохи далі й побачиш ще три таких компресори. Вони теж цілими днями простоюють.

— Хто ж винен?

— Не знаю, — щиро відповіла дівчина.— Зверталася до начальника управління механізації т. Баришевського, а він руками розводить: «Я, мовляв, тут ні при чому...» А хто «при чому» — сказати не хоче. Може, він, Перче, хоч тобі розповість.

Передавши дівчині фанерний щит з таким хорошим і розумним закликом, я подався до управління механізації та так до нього й не дійшов.. Посеред дороги, у прольоті «Г-Е», де монтують бункери, я об щось зачепився і мало не скрутив собі в'язи. Глянув, а це «щось» — людські ноги. Кільканадцять пар ніг, узутих у черевики різних розмірів, безперечно, належали монтажникам, які грілися на сонці.

— Пробачте, хлопці, я й не помітив, що ви тут лежите.

— Не лежимо, Перче, а стоїмо, — добродушно поправив мене бригадир монтажників. — Отак щодня по 3—4 години загоряємо. Електрики немає, спасибі головному енергетикові т. Сумцову!

Природно, у мене виникло палке бажання близько познайомитися з т. Сумцовим, та хлопці розраяли.

— Не шукай, Перче! Ми вже за ним місяць ганяємось. Та що з того! Цей енергетик, кажуть, енергійно працює лише тоді, коли у нього в руках ложка або виделка...

ВОРОЖІННЯ НА ВОДІ

У бригаді Тригубця робота аж кипіла. Люди працювали так, що у всіх чуби були мокрі. Одного лише не міг зрозуміти, чому це один ламав те, що другий щойно спорудив? Спасибі бригадирові, розтлумачив.

— У кожного, — сказав він, — свій фах: хто мурує, хто — руйнує... Глянь, Перче, на оці решітки. Тобі видно, на чому вони держаться?

— На бетонних балках, здається.

— Правильно. Поповозилися ми тут з ними, доки вмурували їх під решітки головного фільтру. Тільки закінчили роботу, коли це команда: «Ламай!» Викинули чотирнадцять балок, тепер ставимо інші.

— Навіщо?

— Хтось схопився, що бетонна суміш не та... У нас у тресті це звичайне явище! Така ж історія трапилася і з котлованом.

Довго копала бригада котлован під відстійники. Скільки тієї землі нагору викидали — не злічити. А коли все вже було готове, з тресту прийшов наказ: «Засипай». Тільки засипали, а тут новий наказ: «Відкопуй!» Відкопали.

Бригадира перебив один з молодих будівельників:

— Поднявся б ти, Перче, як тут у нас з опускним колодязем возяться.

Подивився. Завширшки той колодязь метрів з тридцять, а вглиб — усі п'ятдесят. На дні колодязя вільно розташувався екскаватор разом з прохідниками. Та чомусь ні екскаватор, ні обслуга не подавали ніяких ознак життя.

— Гей, унизу, — гукнув я. — Є там хто живий чи нема?

— Є, — почулося знизу. — Ми тут усі!

— А що ви там робите?

— Нічого, бо не дають проходу. Воду ніхто не відкачує, от ми сидимо й ворожимо на воді: чи здамо у строк колодязь, чи не здамо. Та з усього видно, що не здамо, бо строк уже на носі, а технічних креслень і досі немає.

— А звідки вони мають прибути?

— Га?

— Звідки прибути мають, питаю?

— Кажуть, з Харкова, від нашого головного проектувальника — «Південдіпроруди». Та то лише так кажуть, бо керівник «Південдіпроруди» т. Грищук передовірив цю роботу проектувальникам з якоїсь іншої організації, а ті, очевидно, плюнули на наш колодязь, — не їм же з нього доведеться вода напитися...

Розмова наша затяглася. Прохідникам однаково нічого було робити. Вилізли вони з колодязя, посідали кружка.

— А чого, — поцікавився я, — про креслення повинні турбуватися ви, прохідники? Хіба на будівництві немає головного інженера?

— Як це — нема! — зашуміли хлопці.—Та на голову нашому Олексію Івановичу Пономаренку звалилися труби... Розумієш, Перче,—пояснили прохідники,— заявку на матеріали для нашого будівництва «Кривбасбуд» подавав ще торік, а от про зварні труби великих діаметрів — забув, а без них монтувати санітарно-технічне устаткування неможливо.

— А де ж ваш керуючий трестом?

— Нашого Олексія Пантелеймоновича Подлєпу розірвали на дві половини. Пройдися, Перче, на залізничну колію — сам побачиш...

СЛУГА ДВОХ ГОСПОДАРІВ

Іду на місце пригоди, а по дорозі чую:

— Підсоби, браток...

Дивлюся — люди кректчуть, зривають тягловий кабель з підпор.

— Що, вже відслужив своє цей кабель?

— Яке там відслужив,—відповіли електромонтери.—І в роботі ще не був. Господар будівництва вимагає, щоб поміняли.

— А навіщо ж ви цей кабель раніше підвішували?

— А тому, що господар будівництва нам велів вішати.

— Нічого не розуміємо!—чесно признався я.

— І ми,—призналися електрики,—теж не розуміємо, чому нашому будівництву нав'язали аж двох господарів. Один господар—дирекція ПГЗК-2 з штатом на 200 чоловік фінансує будівництво. А другий — дирекція ПГЗК-1 приймає збагачувальний комбінат в експлуатацію. Один тягне у свій бік, другий — в інший. Директор ПГЗК-2 т. Пінчук, як господар фінансів, вимагав, наприклад, щоб ми на тяглову лінію ставили алюмінієвий кабель. Поставили. Прийшов директор ПГЗК-1 т. Савицький приймати лінію і заявив, що лінія мусить бути тільки з мідного кабелю. Доводиться виконувати його вимогу. Або ж взяти під'їзну колію... Один господар вимагав од будівельників, щоб на кожен кілометр колії клали 1650 шпал. Так і поклали. А коли колію прийшов приймати другий господар, то довів, що за технічними умовами на одному кілометрі повинно бути не менше 1800 шпал. Довелося перешпатувати колію заново. Як наш будівельний трест з цими господарями зашився і скільки збитків завдав державі, скаже тобі, Перче, сам керуючий — т. Подлєпа. Ось він саме сюди прямує.

— Викручуємося, як можемо, Перче, — втішив він мене. — Якщо і зірвемо строк здачі збагачувального комбінату, то знай — не від нас це залежить.

— А від кого ж?

Керуючий трестом почав лічити на пальцях:

— Від тих, хто повинен про нас дбати: від «Кривбасбуду», від управління матеріально-технічного постачання, від управління гірничорудної промисловості, від...

Пальців однієї руки виявилося замало, і він переключився на другу. Але чітко і ясно так і не сказав, з чиєї ж вини ударна будова семирічки сама опинилася під ударом.

Може, скажуть керівники Дніпропетровського раднаргоспу?

Нотатки Перця записав **Г. БЕЗБОРОДЬКО.**

Кривий Ріг,
будівництво ПГЗК-2.

Боевой Карандаш

Знайомтесь, товариші!

Це репродукції з сатиричних агітплакатів ленінградських художників-сатириків, що виходять під популярною маркою „Боевой карандаш“.

Ці плакати нещодавно демонструвалися на виставці „Боевого карандаша“ у Києві.

Худ. Н. ЗВЄРЄВ

Худ. Н. ЗВЄРЄВ

Вірші В. СУСЛОВА

Худ. Ю. ТРУНЬОВ

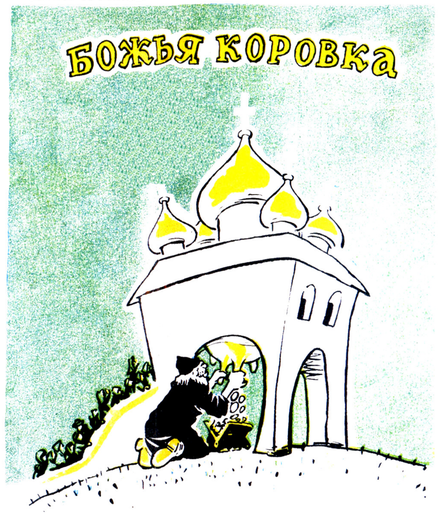

Без всякой платы отче наш
Вам не прочтет и «Отче наш»,
«На то, — твердит он, — и приход,
Чтоб от прихода был приход!»

Вірші В. АЛЕКСЄЄВА

Худ. В. МЕНЬШИКОВ

Советы лодырю не впрок
Смотри, докатишься, дружок!

Вірші А. ШКЛЯРИНСЬКОГО

Худ. Ф. НЕЛЮБІН

Есть в сердце каждого народа
Свои заветные мечты:
Сломать мосты такого рода
И строить мирные мосты.

Вірші Л. ГАВРИЛОВА

Худ. В. СЛИЩЕНКО

Худ. В. ГУСЄВ

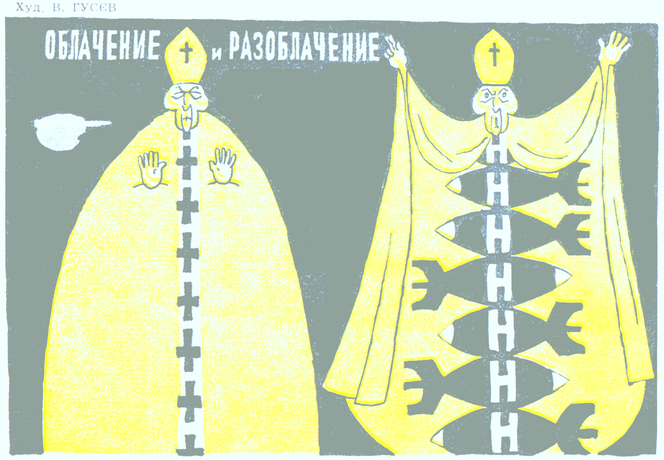

Слывет он христианским демократом.
А под святым покровом — адский атом!

Вірші Д. ТОЛМАЧОВА

Худ. В. СЛИЩЕНКО

Текст Д. ТОЛМАЧОВА

Худ. В. ГАЛЬБА

ТЕЛЯЧИЙ ВОСТОРГ

— Умерьте восторги, наивные крошки,
От этакой пищи протянете ножки.

Худ. Г. КОВЕНЧУК

НЕ ЗА УЗКИЕ БРЮКИ,
А ЗА ХУЛИГАНСКИЕ ТРЮКИ.

perec-ua.
perec-ua.

АФОНЬКА В РЯСІ

Життя у нашого Афоньки з самого малку, як-то кажуть, на віглі пішло. Всі Афоньчині ровесники вже й помічники у матері, курчаток доглядають, біля колисок чатують, меншеньких погойдують, а Афонька все ще було соскою забавляється.

Та якби тільки соскою. А то ганяє обруча по подвір'ю, ганяє, потім підбіжить і вже таким баском:

— Мамо, циці!

Параска тільки погукує:

— Тихше, Афоню, на, тільки не кусайся.

Підріс Афонька і школярем став. Зранку Афонька в школу, а після обід Параска на консультацію до вчителів.

— Допоможіть, Степане Гавриловичу, в оцих іксах і тигриках розібратись, бо ми з батьком вже і так і сяк, а воно не виходить. Вже й Афонька сердиться.

Доки закінчив Афонька сім класів, Параска справжнісіньким математиком стала. Чоловіка і то «перпендикуляром» прозвала.

— Гей, ти, перпендикуляр, — гукає було, — начисть Афоньці черевики. Дитині ж зранку в школу. Та шпаківню закінчи, завтра ж трудове виховання.

Отак собі вигулювався Афонька, вигулювався, та й вигулявся. Ні те, ні се, ні кукуріку.

Не сказати, щоб зовсім без клепки. Навпаки, дуже хитрий. Так і норовить, щоб кругом пальця обкрутити. А найбільше любив надурняк попоїсти.

Одного разу через той дурняк мало було й зовсім не той... На іменинах пиріжків з горохом трохи вище норми хватонув. Все, що напекли на гурт, сам спідтишка вмолов. А горох не вимочили, як годиться, і почав він, капосний, в Афоньці добубнявлювати. Ледве відходили Афоньку. Наш фершал Оверко Капитонович з тиждень порався.

А що вже лінивий Афонька! Не те, що у колгосп на роботу, навіть до клубу, в кіно, на виставу арканом не затягнеш. Зате любив собак дражнити. Вийде смерком у левади, як затягне по-вовчому: «А-у-у! А-у-у-у!» Людям і то моторошно. А собачня, бідолашна, не знає куди подітись. Афонька ж радіє! Оце, каже, самодіяльність.

Уже й батьки забідкались. Бачать, — доняньчилися на свою голову.

— А ви його оженіть, — порадили сусіди.

Почали женити. Та й тут морока. Дівчат повне село, а сватати нікого. Всі вже «забронірувались». Одна — з Армії чекає, друга — з Донбасу, третя — до свого на цілину збирається.

Пішли сватати Марійку. Аж просяяла дівка.

— За Афоньку? Та з дорогою душею. Все життя мріяла. Тільки не можу, хата під соломою. Ваш Афонька рудий, як полум'я, не дай бо', ткнеться в стріху головою — підпалить. Хай зачекає, доки шифером перекрию.

Кинулись до Галинки. І та підсунула гарбуза. Знаю я, каже, вашого Афоньку. Колись силоміць поцілував, так три дні нудило.

Ледве висватали Лукерку самогонницю.

Згуляли весілля. І знову Афонька ні за холодну воду. Медують собі з Лукеркою на материних подушках.

Дивиться Параска — біда! Опустошать. І хату, і комору, і погріб опустошать. Бо тільки й знають — або спати, або їсти. Апетит в обох, не приведи господи, як в озимої совки. І вночі прокидаються та по горшках нишпорять.

Почала Параска заходів вживати. Гайда, каже, на роботу. Ти, Афонько, до трактора лаштуйся, а ти, невісточко, катай на свиноферму. Батько з правлінням вже домовився.

А ті в амбіцію. Мовляв, спасибі за піклування, але даремно стараєтесь. Ми з Лукеркою іншу фортуну підшукали. Отаку, — шість днів неробочих, а сьомий вихідний і при повному раціоні. Афонька заявив:

— Попом буду, ги-ги-ги! У самого архимандрита законтрактувався. Я батюшка, а Лукерка — матушка. Ще й руку цілуватимете.

Параска в сльози:

— Ой, Лук'яне, Афонька сказився, попом хоче стати!

Уперше за довгі роки Лук'ян за виховання взявся. Навіть паска скинув. Параска знову, ласкою намагалась взяти, почала вмовляти.

— Афонько, може б, краще у гицлі найнявся, га? У тебе ж здавна до собак неравнодушіє!

Але Афонька настояв на своєму. Напакував з Лукеркою два лантухи всякої всячини і подався в місто за отим — «Благослови, владико...»

Через який там час з'явився. Ввійшов у село, і до того вже важний, що ні на кого й не дивиться. Борідку завів, відпустив чуприну, в руках кадильниця, кропило.

Люди тільки головами хитають. «Видно, не дуже тепер великі конкурси на попів, коли й наш Афонька пройшов». А для дітлахів розвага. То з боків, то наперед забігають і на всю вулицю галасують: «Хлопці, чудасія! Катай сюди! Афонька в рясі!»

Найбурхливішу реакцію викликало це в собак. От і в рясі Афонька, ніби й замаскувався, а відразу впізнали. Видно, вже дуже знудилися за своїм капельмейстером, бо як зняли лемент! З-під воріт вискакують, гарчать, вздовж вулиці проводжають. А сусідський Бровко, давній його приятель, персонально привітав. Якось так примудрився, вчепився за рясу й тягне. Афонька вже й так і сяк його влещує, і черевиком норовить під щелепи, і кадильницею замахується, а Бровко під комірчину задкує. Довелось кропило пускати в хід.

У Лукерки в хаті храм божий обладнали. На хаті хреста поставили, під стріхою почепили балони від автогену і почали калатати. Хтось із хлопчиків відразу й слова придумав:

Подай бублик, рубля дай,
Пущу душу твою в рай...

Довгенько калатали. Спітніє чуб у Афоньки, — Лукерка підміняє. Пастви трохи завелося. Навіть одна монашка — непорочная діва Явдоха з якогось там монастиря примчала. Така собі Явдоха — трьох дочок заміж видала і знову дівою стала. А кажуть — «не буде баба дівкою». У монастирях бувають добрячі чудотворці. І з діви бабу, і з баби діву можуть сотворити.

Гуртом почали подзвонювати. А люди не йдуть. Повідвикали. А без людей і раціону нема.

Кинувся Афонька на хитрощі. Важко сказати, чи сам додумався, чи хтось надоумив. Зцілителем нарікся. Брехню розпустив, що від тяжких недугів лікує.

Разом з Явдохою організували.

Десь та непорочная чи щось важке підняла, чи дуже колись там засупонилась, щоб тендітною здаватися, словом, грижу нажила. Таке часом буває. Почала вона серед молодиць вештатись. Перестріне на стежці і пристане.

— Ось помацайте мене, дщер божая, отут! Чуєте!

— Ну, чую! Кила, та й годі!

— Еге, кила, — підбере губки монашка і відразу такою смутною стане, аж скривиться. — Я й сама думала... А воно, оце тільки вам скажу, справжнісінький р-ак.

Походила, походила і зовсім злягла. Очі під лоба, вся дригається і так жалісливо молить: «Ой, відходжу, рак душить, обома клешнями орудує, швидше кличте батюшку».

А Афонька вже в сінях, за дверима чатує. При повній амуніції, і кадильниця курить. Вскочив у хату, покадив, налив щось у чарку. Випила монашка одну — дригатись перестала. Випила другу — підвелась, скочила з лави і: «Ох, і кріпка ж, дайте хоч огірочка закусити».

На другий день знову в люди: «Нема рака, Афонька вигнав, одна кила зосталася».

І пішло по всій окрузі — Афонька медицину за пояс заткнув. Найшлися такі, що й повірили. Отоді вже парафія запрацювала. Навіть у балони перестали бомкати. Одні воду з копанки носять, інші в пляшечки розливають, сам Афонька з вікна кропить та роздає зцілительну, а Лукерка в коморі мзду приймає. Курей, качок, гусаків, поросят. І грошики приймає. Ще й підказує: — Краще сотнями давайте, щоб без здачі.

Солідне «предприятіє» завели, видно, дуже рентабельне, бо навіть якесь преосвященство почало на таксі навідуватись. Освятить копанку, напакує повний багажник і дремене собі. Похвалило преосвященство Афоньку за ініціативу і соображеніє. Кажуть, дуже богоугоднеє діло затіяв отець Афоній.

Перейшов тоді Афонька вже на повний раціон. Але ненадовго. Біс попутав. Це ж факт — де піп з кропилом, там і чорт з помелом. Не встигне Афонька й очей продерти, а рогатенький вже йому шепче: «Хильни, брате, первачку, веселіше буде». Якось заманулось навіть серед білого дня притчу зблудити. Без притчі ж в святі не попадеш.

А тут, де не візьмись, Лукерка. Підстерегла, застукала і ревнощами вспалилась. На лихо, макогін під руку попався.

Вискочив Афонька на подвір'я, через паству перестрибує. Лукерка за ним з тією артилерією.

Воно ж відомо, коли попадю сказило, то не поможе й кадило. Не відстає Лукерка. Все норовить за кіску піймати.

Ще трохи і, може, врятувався б Афонька. Ось-ось до конопель добігав. Та на рясу наступив. Почалась рукопашна. Ціла баталія розгорілась. Як у тієї корови з ведмедем. Афонька реве, Лукерка реве, а хто кого дере, сам чорт не розбере.

Видно, Лукерка з макогоном таки взяла верх, бо, доки паства на виручку прибігла, — Афонька вже тільки ойкав. Діва-баба Явдоха йому пляшечку тиче—нате, мовляв, отче, сьорбоніть свяченої, сотворіть чудо.

Та хіба тут до чудес, коли воно справді болить. Як зарепетує Афонька з переляку: «На біса мені ця водичка! Куцому під хвіст! Лікаря швидше, пеніциліну!

Отим пеніциліном зіпсував Афонька всю справу. Відразу всі відступилися. І преподобіє вже не навідується, і непорочная діва-баба Явдоха кудись дременула, і Лукерка подала на розвод. Доведеться, мабуть, з попа у гицлі перехрещуватись.

...Справедливо народ каже — не микайся, Грицю, на дурницю, бо дурниця боком вилізе.

С. НЕЗАМОЖНИК.

Нотатки

ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ЗАСЛУЖЕНИЙ ПАМ'ЯТНИК

Західнонімецький скульптор Корн, остаточно втративши надію заробити щось на хліб своїм різцем, почав шукати будь-яку роботу.

І ось, нарешті, талановитому скульпторові, що має диплом Вищої художньої школи в Мюнхені, пощастило: він знайшов місце тюремного наглядача у в'язниці невеликого міста Гольцмінден.

Коли Корна-тюремника спитали, чи займатиметься він скульптурою, якщо у нього буде вільний час, митець відповів:

— Так, неодмінно займатимусь. Я вирізьблю пам'ятник державі, в якій усе це можливе.

ДВІСТІ ЗУБІВ ОДНОГО КІНОАКТОРА

Це трапилося ще після першої світової війни. Колишній командуючий американськими військами в Європі Першінг пішов якось до зубного лікаря, і той вирвав у генерала чотири гнилих зуби.

Згодом до Першінга прийшов хтось із друзів і розповів йому, що у крамничках Вашінгтона продають нову антикварну рідкість — «зуби генерала Першінга». Обурений командуючий послав своїх ад'ютантів, щоб вони негайно скупили всі його зуби. Ад'ютанти повернулися через годину і принесли генералові... 45 зубів.

Цей випадок наробив у свій час багато галасу, читачі газет дуже сміялись, але відтоді у США пішла мода збирати зуби «великих людей».

Недавно в Голлівуді було заарештовано одного зубного лікаря, який продавав колекціонерам «справжні» зуби відомих американських кіноакторів. Найбільшим попитом користувалися зуби Кларка Габле, і лікар продав їх майже 200 штук.

ЧОМУ ГРИФ ЛИСИЙ?

(За мотивами бірманської народної казки)

Ви, мабуть, грифа бачили не раз —
Як бубон лисий — соромно дивиться.
І, очевидно, дивувало вас:
Чому така оця могутня птиця?

Був гриф колись приємний, чемний птах.
От якось вперше він почав линяти.
— Як жить без пір'я? — плакав. — Просто жах!
— Та виросте... — цвірінькали крилаті.

А гриф своєї: — За які гріхи
Я мушу голим красуватись нині?!
— Ну, заспокойся, друже! — і птахи
Подарували грифу по пір'їні.

Гриф пір'ям голе тіло заквітчав
І випнув груди пишні і строкаті.
— Тепер ви звіть мене царем! — кричав,—
Годуйте, як царя, мене, пернаті!

Я — гриф! Я єсть найвищий князь!
Я — цар один на всю сім'ю пташину.
Але птахи сказали грифу: — Зась!—
І кожний висмикнув свою пір'їну.

———

З тих пір всі грифи — лисі та сумні,
А казка ця нехай повчанням буде:
Того, хто зазнається в наші дні,
Як грифа, можуть теж скубнути люди.

Ісай НАУМЕНКО.

м. Дніпропетровськ

Американських імперіалістів і боннських реваншистів об'єднує ненависть до країн соціалістичного табору, причому Аденауер, судячи з усього, є натхненником їх спільної агресивної політики.

М. С. ХРУЩОВ.
(З промови в Берліні 20.V.1960 р.).

Мал. Л. КАПЛАНА

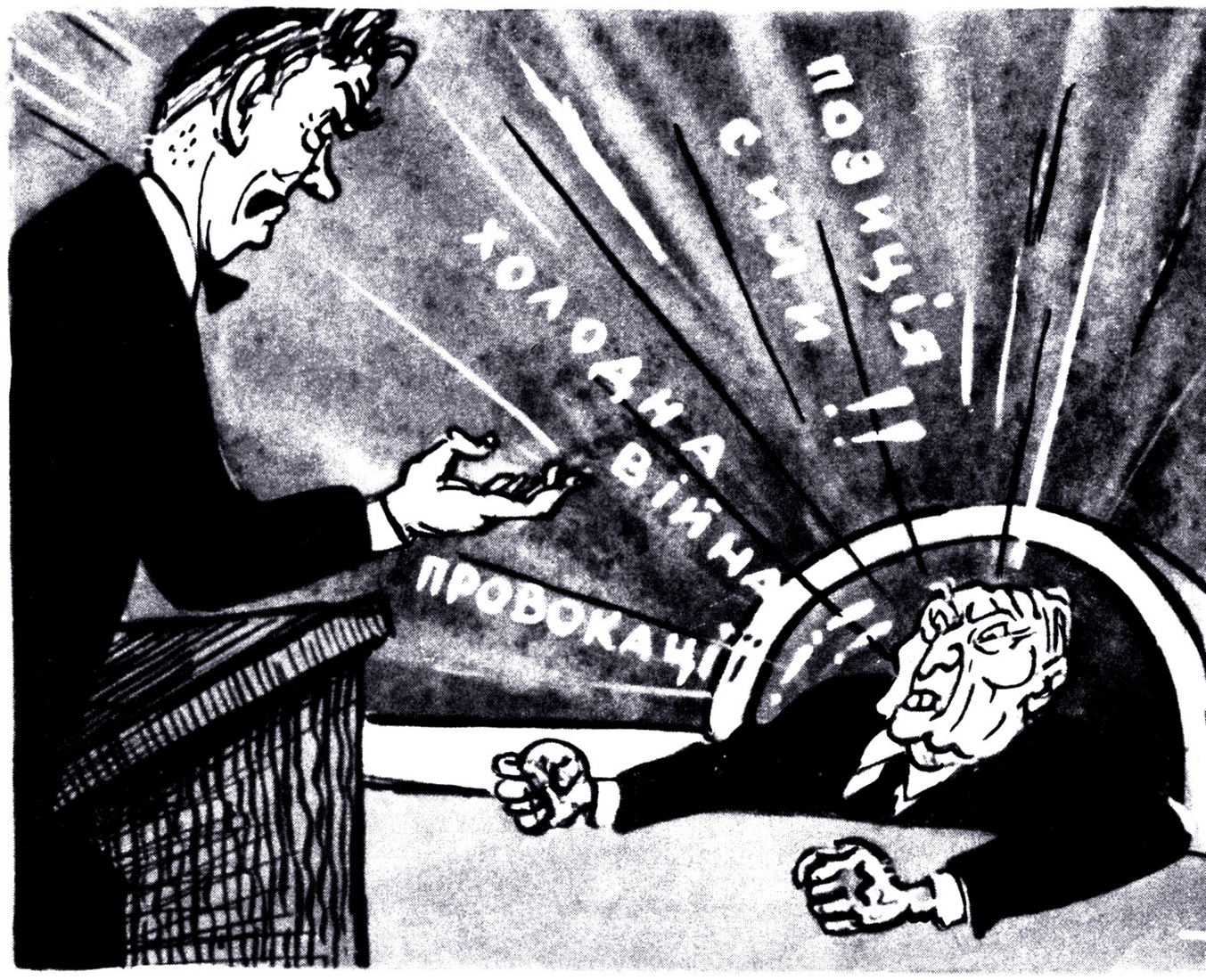

Гертер (Аденауерові). — Конраде, ради бога, суфліруйте тихше, вас дуже чутно.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

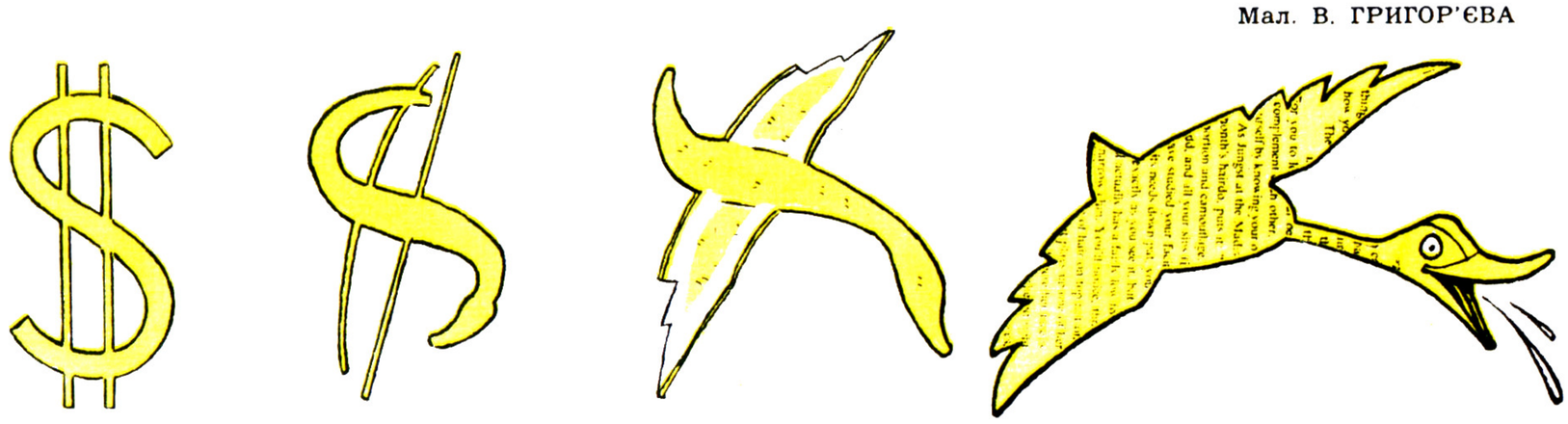

Походження американської газетної вутки.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

На посиленому раціоні.

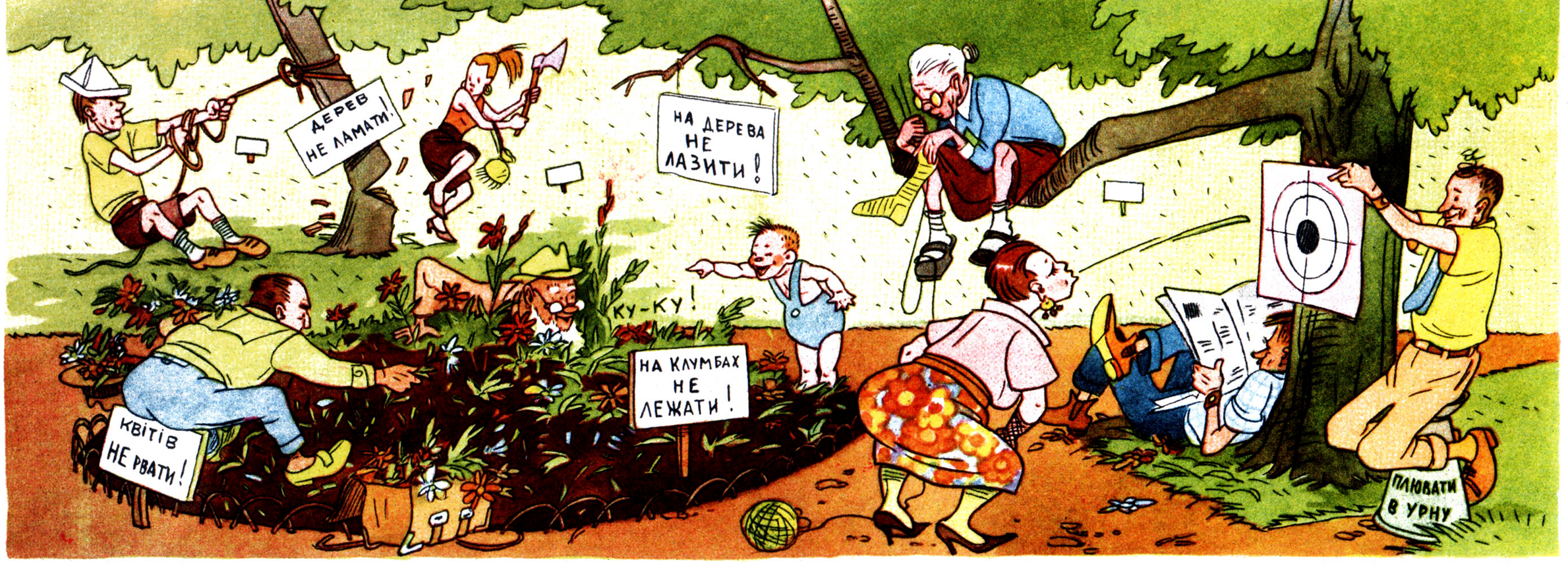

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Так уявляють собі відвідувачів адміністратори деяких садів і парків.

Який Сава—така й слава

ПАРАЗИТ ВИКРУЧУЄТЬСЯ

Ігор Миколайович Савицький — хто його в Києві не знає!

Точно визначити вік цієї людини важко. Ще недавно документи стверджували, що він побачив світ у 1908 році, а тепер, виявляється, Савицький переніс цю визначну подію на рік 1898. Ні, у царствіє небесне Ігор Миколайович не поспішає. Навпаки, похилий вік, що з'явився після спритних комбінацій з документами, потрібен йому для безтурботного життя на землі. Ще б пак! Хто закине людині, яка почала своє літочислення з минулого століття, відсутність певних занять?! А йому це й потрібне, бо саме певних занять йому завжди бракувало.

Весь запал своєї душі Савицький віддав пристрасному спустошенню кишень свого ближнього. Лупив він і з бога і з чорта, з чесних і з таких пройдисвітів, як і він сам.

Близько двохсот тисяч карбованців заробив Ігор Миколайович, кілька разів перепродавши будинок, що ніколи йому не належав. Здерши з довірливих покупців ці тисячі, Савицький, щоб запобігти проявів палкої вдячності обдурених людей, прикинувся божевільним. Але лікарі не зважили на високі поривання душі Ігоря Миколайовича, і безталанному ідіотові довелося видужати і сісти за грати на два роки.

Його часто можна було зустріти біля магазинів, де він перепродував з солідною націнкою товарні чеки на телевізори або холодильники. У коридорах обласного суду він знаходив довірливих простаків, з яких драв гроші, обіцяючи домогтися у «відповідних колах» полегшення долі підсудних.

Безхмарні дні удач іноді затьмарювалися вельми неприємним, вимушеним відпочинком у будинку, де основною архітектурною прикрасою є грати на вікнах. Залишаючи востаннє цю тимчасову житлову площу, Ігор Миколайович вирішив узаконити своє існування. От тоді і з'явилася в його документах вищезгадана хронологічна неточність. І заняття Савицький обрав собі більш-менш пристойне: всю свою енергію він оддав крейді. Представникам адміністративних органів, зацікавленим сучасною діяльністю Ігоря Миколайовича, він доброзичливо дозволяє ознайомитися з документом, що стверджує цілковиту законність його існування — патент, виданий Шевченківським райфінвідділом міста Києва на виробництво кравецької крейди.

Ігор Миколайович дуже оригінально обставив одержання цього рятівного документа. Спочатку на світ народилася скарга на те, що після зустрічі з відповідальним працівником райфінвідділу у нього (Савицького) зник годинник. Поки в міліції розбиралися, що до чого, Ігор Миколайович запропонував нерозбірливим фінансовим працівникам полюбовну угоду: заяву, що компрометує їхнього колегу, він забере, а за це йому видадуть патент на крейду. Ця джентльменська угода задовольнила обидві сторони, і Савицький став «патентованим»...

Як відомо, любов і ненависть живуть поруч. Савицький до нестями любить чужі гроші і люто ненавидить тих, з кого він ті гроші не зідрав, і тих, хто стоїть на заваді до цього здирства. Історія з патентом підказала Ігореві Миколайовичу досить цікавий спосіб захисту від різних неприємностей. Савицькому і тепер доводиться частенько стикатися з представниками органів влади, яких цікавить діяльність Савицького «по той бік патенту». Але терпить од цієї цікавості не Савицький.

Кожне таке зіткнення породжує зливу заяв, анонімних листів і скарг в організації союзного, республіканського, місцевого значення. Савицький пише на всіх: і на тих, кого знає особисто, і на їхніх співробітників. А через деякий час він паплюжить тих, хто не реагував на його наклепи.

Відповідальні працівники столичної міліції, керівники багатьох організацій і відомств, десятки приватних осіб, які необачно стали на шляху Ігоря Миколайовича, ще й досі обтрушують з себе той бруд, який вилив на них неприборканий Савицький: кількість заяв і скарг, написаних ним, не вміщується у трьох грубезних томах, що зберігаються у міському відділенні міліції. А скільки їх розкидано по судах та організаціях!

У перервах між нападами наклепницької творчості Савицький розважається: він ладен побити сусідський лічильник або вирізати дірку на чужій сорочці, що висить надворі (звичайно, все це робиться без свідків). Він може з'явитися або подзвонити до вас на роботу і наплести такого, що навіть найближчі друзі, хоч і не повірять йому, проте мимоволі уважніше придивлятимуться до вас. Савицький може зчинити бійку, образити найбруднішою лайкою, а потім півроку тягатиме вас по судах, пришивши вам діло про переслідування і погрози на його адресу.

Ігор Миколайович, незважаючи на придбані ним зайві десять років життя, помирати не збирається. За його власним твердженням, він себе непогано почуває і на нашій землі, у місті Києві, по Гоголівській вулиці, 46, кв. 6. Набутий ним роками досвід паразитичного життя за рахунок легковажних простачків і власної спритності плюс таланти наклепника забезпечують йому непогане існування. Ніякого бажання покинути Київ він не виявив, чого аж ніяк не можна сказати про Київ. Столиця без великого жалю навіки б розпрощалася з паразитом Савицьким...

Б. ЛІВШИН.

Народні усмішки

ХІБА ЦЕ ПЛАЧ!

— Ти що, друже, — кидаєш свою жінку?
— Кидаю.
— Не роби цього, подивися, як вона плаче.
— Хіба ця плаче! Якби ти побачив, як плакала та, що я покинув з трьома дітьми.

Повідомила С. С. БАБИЧ
з Бердянської РТС,
Запорізької області.

ТЕЖ З ОБНОВОЮ

Трапилося це ще в старі часи. Зібралися на якесь свято діти панів та підпанків та й ну хвалитись, яку кому обнову справили.
— А мені ось костюмчик новий купили! — каже одне паненя.
— А мені штани і сорочку! — озивається друге.
— А мені платтячко й черевички!
Осторонь стояв хлопчик — син бідняка, в подертій одежині — похвалитися, звичайно, нічим.
Зняв він картузика, провів долонею по голові та й каже:
— А мене татко постригли!..

Повідомив М. П. ЦАРЕНКО
з с. Красносілки, Бершадського району, Вінницької області.

РОЗМОВА МІЖ КУМАМИ

— Е, куме, постарів уже ваш пес, ледве ноги волочить і хвіст опустив.
— Е, ні, куме, де там постарів. Коли б ще ви так гавкали, як він...

Повідомила В. МИХЛИК
з ст. Цвіткове, Черкаської області.

САМОКРИТИЧНИЙ ДІДУСЬ

Ішов старенький дідусь з паличкою і трапився йому на дорозі рів. А обходити було далеченько.
«Дай, — думає старий, — перескочу».
Стрибонув і... впав на дно.
Піднявся та й каже тихенько:
— Ох, старість, старість...
А потім оглянувся — ніде нікого немає — і вже голосніше додав:
— Та я й замолоду такий був.

Повідомив А. А. ДОЛЖКОВ
з Новопскова, Луганської області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У замітці «Буріння кишень» («Перець» № 2) розповідалося про те, що начальник сейсморозвідувальної партії Київської геофізичної контори Кривенко Л. Л. та його заступник Орнацький А. І. незаконно бурили в селах Слов'янського району артезіанські колодязі, а гроші за це привласнювали.

Справу про це розглянув товариський суд колективу Київської геолого-геофізичної розвідувальної контори. Суд ухвалив просити адміністрацію перевести Кривенка Л. Л. з керівної роботи на низову за спеціальністю, а Орнацького — на роботу, не зв'язану з матеріальними цінностями.

Виконуючи рішення товариського суду, адміністрація контори перевела Кривенка з посади начальника партії на посаду техніка-оператора. Йому запропоновано оплатити з власної кишені вартість витрачених при бурінні матеріалів.

★ У тому ж номері журналу було надруковано фейлетон «Богоугодні справи директора Ложкіна» про те, що директор Чернігівського цегельно-черепичного заводу № 1 Ложкін П. М. брав дефіцитні будівельні матеріали для будівництва власного будинку та відпускав без нарядів цеглу різним організаціям і приватним особам.

Бюро Чернігівського міськкому партії розглянуло це питання й оголосило Ложкіну сувору догану з занесенням до облікової картки.

АДМІНІСТРАТИВНІ СІМЕЄЧКИ

Викликав якось начальник Дніпропетровського облмісцевпрому т. Клименко керівників заводу пічного литва «Дніпромет» і давай їм гайку накручувати:

— В баранячий ріг! — гукає. — Користі з вашого підприємства, як з торішнього снігу... Порозганяю!..

— Змилуйтеся! — заплакали в один голос директор із заступником, головний інженер та агенти по постачанню. — На заводі аж 150 робітників, а нас... тільки він та вона, та старий та стара, та три експедитори вусаті, та п'ять дівок у бухгалтерії косатих, та цехового адмінперсоналу 15 осіб і кожен хоче їсти хліб, та відділ кадрів, та ВТК — бачите, штука яка! Хочемо вас прохати збільшити адмінперсональські штати.

Тільки хотів начальник облмісцевпрому т. Клименко слово мовити, аж чує голоси з сусіднього заводу «Дніпролит».

— А ми що, в бога теля з'їли? Чи ми не вашої системи? Чи не таке ж пічне литво видаємо, як на «Дніпрометі»! Якщо їм збільшити адмінперсональські штати, то й ми на тому будемо наполягати, — гукали керівники заводу «Дніпролит».

— І що ти тут вдієш? — замислився т. Клименко.

Поки начальник Дніпропетровського облмісцевпрому думає-гадає, у місті працюють два однотипні карликові заводи, витрачаючи на розбухлі штати сотні тисяч карбованців щороку.

А можна ж і штати адміністративного персоналу скоротити і два заводи в один злити. Щоб не було, як ото у відомому прислів'ї: «Один з сошкою, а семеро з ложкою».

І. НІКОЛАЄВ.
м. Дніпропетровськ.

ФЕДІР АДАМОВИЧ БАВИТЬСЯ...

Ось що трапилося в селі Станівцях, Чернівецької області.

Тамтешній секретар сільської Ради Постевка Федір Адамович страшенно любить дітей. І чим менші дітки, тим дужче він любить їх.

Одного разу хильнув секретар добряче і захотілося йому в сільському родбудинку з немовлятками побавитись. Поткнувся він туди — не пускають, закрили двері на защіпку. «Іди, — кажуть, — проспися та на себе подивися».

Любов, як відомо, гори верне! Трусонув секретар дверима — скло посипалося, грюкнув ногою — стіни потріскались...

Але так, сердега, нічого й не добився.

Глибоцька міліція подивилася на вчинок п'янички, як на невинну дитячу витівку. Жодна волосина з секретаревої голови не впала.

А треба було б його по голівці машинкою погладити!..

ДРАМА З СОБАЧКАМИ

Собака — друг людини. Це загальновідома формула і важко її спростувати. Але коли тих «друзів» розвелось стільки, що на вулиці не розминешся з ними, то хай йому грець з тією дружбою.

Приміром, у місті Городенці на Станіславщині від отих бродячих «друзів» життя не стало.

Цілими табунами ходять по вулицях, перестрівають школярів, сніданки у них віднімають і дорослим дядям штани при нагоді латають.

Невелике місто Городенка, а собак чи не більше в ньому розвелось, ніж у Черкасах. Бо Черкаси по бродячому поголів'ю псів теж задніх не пасуть.

Гасають собачі табуни по вулицях Городенки та Черкас і наміри у них зовсім не дружелюбні.

А товариші з міськрад ніяк не можуть зібратися, засісти та винести рішення про боротьбу з бродячими недругами.

Певне, бояться з дому виходити, щоб собаки не покусали.

ПОТЕРПІЛІ.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

У сім'ї дресирувальника.

ФОРМАЛІСТ

Мал. БЕ-ША

— Чому пес без намордника?!

РОЗМОВА З НАЧАЛЬСТВОМ

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

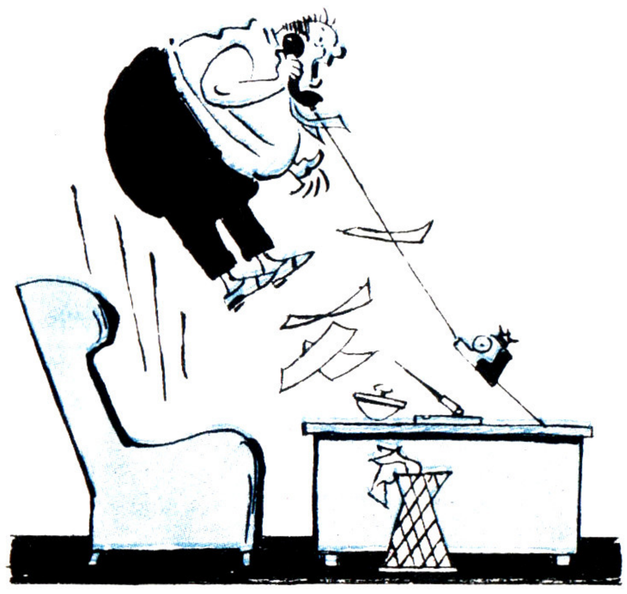

— Хто сказав, що я важкий на підйом?!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА
(м. Миргород, Полтавської обл.)

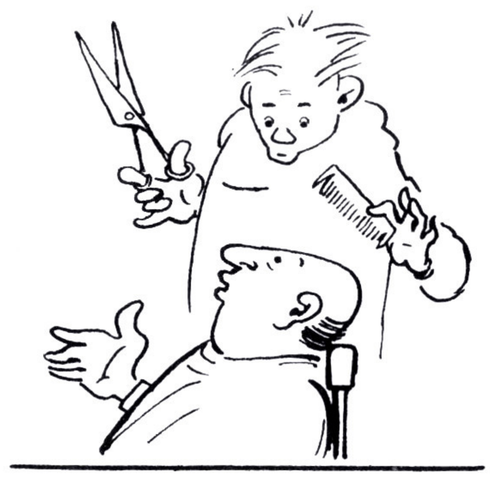

— Прошу підстригти мене під польку.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Що це так смердить?
— А це ми вам друге підігріваємо...

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, вул. Леніна, 19,** Тел. 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 13 (432) (на украинском языке). Підписано до друку 18. VI. 1960 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 00966. Друкарня видавництва «Радянська Україна», Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 3602. Тираж 250 000 прим.

Відсканував Любомир Олійник, опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

монополії

$

U S

Мал. БЕ-ША

СПАВУЧЕНІ ШТАТИ